

almindelige betingelser for udbetaling af dagpenge.

Ændringen træder i kraft den 1. juli 1979, således at personer, der hidtil har været omfattet af reglen, fra dette tidspunkt genindtræder i retten til dagpenge under forudsætning af, at de opfylder de øvrige betingelser herfor.

Flertallet er enig om, at nettoudgiften ved ændringen, der anslås til ca. 50 mill. kr., tilvebringes ved besparelser inden for arbejdsministeriets område. Beslutning om, hvordan dette skal gennemføres, skal være truffet inden 1. oktober 1979.

2. Med henblik på at skabe en mere overskuelig struktur på arbejdsløshedskasseområdet gennemføres forhøjelsen af antallet af medlemmer i kasserne som betingelse for statsanerkendelse fra 1.000 til 5.000 i overensstemmelse med lovforslaget. Der er enighed om, at de mindre kasser, som under de hidtidige forhold har fungeret tilfredsstillende, fortjener en rimelig lang frist til at tilrettelægge deres struktur i overensstemmelse med denne forhøjelse, og arbejdsministeren stiller derfor et ændringsforslag, hvorefter kasser, der ved lovens ikrafttræden er anerkendt, vil kunne bevare anerkendelsen til 1. januar 1985 under forudsætning af, at de stadig har over 1.000 medlemmer.

3. Arbejdsministeren har vedrørende spørgsmålet om udbetaling af dagpenge til fuldtidsforsikrede deltidsbeskæftigede medlemmer over for partierne tilkendegivet, at han vil foranledige, at disse regler vil blive udarbejdet sådan, at supplerende dagpenge kan bevares, så længe der ikke kan tilbydes et arbejde af forventet varighed på mindst 13 uger i stedet for de 5 uger, som er angivet i bemærkningerne til lovforslaget.

4. Flertallet er enig om, at reglerne om frigørelsesattester som betingelse for udbetaling af supplerende dagpenge skal være ens for den private og den offentlige sektor. Under sine forhandlinger med de kommunale organisationer vil ministeren i øvrigt lægge vægt på at få gennemført en så smidig og rimelig ordning som muligt.

5. Vedrørende spørgsmålet om, hvilke virksomheder, jfr. § 1, nr. 1, som arbejdsformidlingen skal indhente oplysninger fra om det forventede arbejdskraftbehov, har arbejdsministeren tilkendegivet, at den i bemærkningerne til lovforslaget nævnte virk-

somhedsstørrelse på over 20 lønmodtagere kun er et eksempel på en generel retningslinje. Arbejdsministeren vil foranledige, at der skabes mulighed for, at der på lokalt plan af de enkelte arbejdsmarkedsnævne kan fastsættes grænser, der tager hensyn til de særlige forhold på arbejdsmarkedet inden for nævnets område.

6. Flertallet er enig om, at arbejdsformidlingens opsøgende virksomhed bør styrkes mest muligt.

7. Flertallet lægger vægt på arbejdsministerens udtalelser i fremsættelsestalen om nøje at ville følge udviklingen inden for arbejdsløshedsforsikringsområdet. Arbejdsministeren har i tilslutning hertil tilkendegivet, at han vil tage kontakt med arbejdsmarkedets parter om eventuelle kommende justeringer.

8. Arbejdsministeren stiller ændringsforslag om, at ikrafttrædelsestidspunktet fastsættes til 1. juli 1979, dog således at bestemmelsen i § 1, nr. 7, om dagpenge under ferie træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) fremhæver, at lovforslaget er en rodebunke af smålapperier af så vidt forskellige arter, som ikke løser nogle af arbejdsløshedsproblemerne – tværtimod. Derfor indstiller mindretallet lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men vil dog stemme for de af mindretallet stillede og tiltrådte ændringsforslag.

Et *andet mindretal* (det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, idet det må betragtes som ganske uegnet til at fjerne de problemer, der er karakteristiske for den nuværende beskæftigelsessituation. Det er ofte påpeget, at antallet af arbejdsløse er meget stort – sidste år over 200.000, samtidig med at mange virksomheder forgæves søger arbejdskraft. De stive faggrænser er en medvirkende årsag hertil, og disse opretholdes fuldt ud i loven.

Mindretallet har tidligere påpeget, at én stor alle omfattende arbejdsløshedskasse kunne skabe bedre betingelser for bevægeligheden på arbejdsmarkedet, men regeringen har ikke interesseret sig for en sådan reform, men har i stedet stillet forslag om at forhøje antallet af medlemmer i en arbejdsløshedskasse som betingelse for statsanerkendelse.